

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

הפוך את היהדות לעסק שלך

מר דן וולף

אמי לשבת. מאחר שהפנימה את הוראותיו של אבי, היא המשיכה לעמוד. הרבי שב והזמין אותה לשבת, אך היא סירבה לשבת. בסופו של דבר אמר הרבי, "או שאת תשבי, או שאני איאלץ לעמוד". בשלב זה, כמובן, אמי וויתרה והתיישבה.

אחד הנושאים שהזכיר אבי בפני הרבי היה רכישה שביצע באותה תקופה של שטח בישראל בסמוך לשיבת ראדומסק בבני ברק. אבי הופתע מהעניין הרב שגילה הרבי ביחס לשיבה זו, ומכך שהחל לחקור אותו בנוגע לכל פרט הקשור אליה. הרבי ביקש לדעת בדיוק מי לומד שם, מי מלמד ומה לומדים, וכן הלאה. נושא נוסף שעלה היה העתיד שלי. אחי המבוגר לייבל הלך ללמוד באוניברסיטה וקיבל תואר במשפטים, אך אחר כך פנה לעבוד כמנהל בית הלל (ארגון סטודנטים יהודי) בקמפוס. (כיום הוא מרצה נודע לקבלה). הוריי רצו מאוד שגם אני אלך ללמוד באוניברסיטה, אך הרבי אמר להם, "כשם שבנכם לייבל לא עסק בסופו של דבר במה שלמד באוניברסיטה, כך אחוז גבוה מאוד מבין הנרשמים לאוניברסיטה ומהמסיימים את התואר, לא עוסקים בסופו של דבר במה שתכננו מלכתחילה".

הרבי לא פסל על הסף את הרעיון של לימודים אוניברסיטאיים, אבל הוא הטיל ספק האם זו הבחירה הנכונה עבורי.

למעשה, אני קיוויתי להמשיך בלימודי בישיבה בארצות הברית לקראת הסמכה לרבנות. אחרי שלמדתי ב'ישיבה גדולה' במלבורן במשך כמעט שלוש שנים, סברתי שאני כבר בשל ללימודים ברמה מתקדמת יותר בישיבת חב"ד המרכזית בניו יורק. הגעתי לחצר הרבי בניו יורק לקראת חגי תשרי של שנת תשל"ב כשאני מצוייד במכתב המלצה מרבתי המעיד על מוכנותי

«

ולדתי במלבורן לניצולי שואה מפולין שהגיעו לאוסטרליה בשנת תש"ט (1949). אבי גדל בבית חסידי - משפחתו השתייכה לחסידות ראדומסק - אך חסידות זו הושמדה במידה רבה במהלך המלחמה, והניצולים לא הגיעו לאוסטרליה.

בגלל שורשיו החסידיים, התקרב אבי לחב"ד והתיידד מאוד, בין היתר, עם הרב זלמן סרברנסקי, מייסד ה'ישיבה גדולה' - הסמינר הרבני של אוסטרליה וניו זילנד, וכן עם הרב יצחק גרונר, מנהל מוסדות חב"ד באוסטרליה. הרב גרונר - שאחיו, הרב לייבל גרונר שימש כאחד ממזכירי הרבי - סייע להוריי לתאם עבורם יחידות עם הרבי בשנת תש"ל (1970).

אמי לא באה מרקע חסידי, ולכן לפני הכניסה ליחידות, הסביר לה אבי כיצד יש לנהוג בנוכחות הרבי, ואמר לה שאין יושבים בנוכחות הרבי, ושהם לא ידברו לפני שהרבי יפנה אליהם.

כאשר הם נכנסו לחדרו של הרבי, הזמין הרבי את

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

להמשך לימודים בישיבה בניו יורק, מתוך כוונה להישאר ולהמשיך את לימודי שם. הייתה זו הפעם הראשונה שבה ראיתי את הרבי, ואז גם זכיתי להיכנס לראשונה ליחידות.

הגשתי לרבי מכתב שבו פירטתי את השאלות ואת הבקשות שלי, וביניהם הזכרתי גם את הרשות שקיבלתי לעבור מ'ישיבה גדולה' לישיבת חב"ד בניו יורק, וביקשתי את ברכתו של הרבי למהלך. זה היה השלב שבו הרבי 'הטיל את הפצצה', ואמר לי: "עליך לחזור לישיבה גדולה, ולקראת הקיץ, שוחח עם המורים שלך ועם אביך ותחליטו מתי יהיה הזמן המתאים להצטרף לעסק של אביך".

נאלמתי דום. דבריו של הרבי הדהימו אותי עד כדי כך שכאשר יצאתי מחדרו, חשתי כאילו אני נתון בהלם. מחוץ לחדרו של הרבי פגשתי את הרב אהרן סרברנסקי מאוסטרליה, שביקר גם הוא אז בחצר הרבי, והוא אמר לי, "חשבת שיש לך תכניות משלך, אבל תראה מה הרבי 'בישל' עבורך..."

כמובן, שמעתי לעצת הרבי.

כעבור שנתיים, לפני שעמדתי להינשא, באתי שוב לפגוש את הרבי. הייתי מאוד זהיר הפעם בניסוח השאלות שלי - לא רציתי לשאול את הרבי שוב את אותה שאלה, ולכן רק כתבתי שאינני מרוצה ממה שאני עושה כרגע. עבדתי אז במשרדו של אבי שהיה קבלן בניין, ולא הרגשתי שום סיפוק מכך. בינתיים, הרב יצחק גרונר שאל אותי כמה פעמים אם אהיה מעוניין לעבוד עבור הישיבה סנטר, ארגון הגג של מוסדות חב"ד, והעליתי גם את האפשרות הזו בפני הרבי.

תגובתו של הרבי הייתה נחרצת. בשורה התחתונה, הוא אמר לי שעבודה במסגרת הישיבה סנטר היא לא בשבילי. הוא אמנם עודד אותי לשלב קביעות עתים לתורה בסדר יומי, אך הדגיש שעלי להמשיך בעסקים: "הדבר העיקרי הוא שעליך לוודא שלימוד התורה שלך יהיה באופן של 'קביעות בנפש'", אמר הרבי. הבנתי שהוא אומר לי שמה שחשוב הוא לא

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך.
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

חדש! ארבעים ואחד אנשים משתפים ברגעים מעוררי השראה על הרבי מליובאוויטש, מתוך מיזם התיעוד ההיסטורי 'המבגש שלי עם הרבי'.
להזמנת: JEM.CO.IL ובחניות הספרים המובחרות

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

היקף הזמן שאקדיש ללימוד תורה או לעבודה, אלא שהתורה תתפוס מקום ראשון בלבי ובחיי. הרבי המשיך והסביר את ההזדמנות הייחודית שנקרית לידי בעת העבודה עם אבי: "בעיסוקך הנוכחי, אתה יכול להשיג בשעה אחת מה שאדם אחר אינו מסוגל להשיג בעשרים וארבע שעות. אנשים נוטים להסתכל בצורה אחרת על איש עסקים מאשר על רב, ואם אתה, בתור איש עסקים, תעסוק בקירוב ליהדות, הם יגיבו לכך אחרת מאשר היו מגיבים למישהו שעוסק רק בענייני קדושה".

מילותיו של הרבי הפכו עבורי לקו מנחה שלאורו צעדתי לכל אורך חיי. השתדלתי כמיטב יכולתי לפעול בהתאם לעצתו, ותימרנתי בין עסקים לבין עבודה בהתנדבות בוועד המנהל של מוסדות חב"ד מזה למעלה משלושים וחמש שנה.

אף שאני שומר על קביעות עתים לתורה, אני תמיד משתדל לזכור שהדבר העיקרי הוא כיצד משפיעה התורה עלי ועל משפחתי, כיצד אני חי לאור הוראותיה, וכיצד אני יכול להשפיע על הסובבים אותי.

מר דן וולף מתגורר כיום במלבורן אוסטרליה, שם הוא עובד בחברת פיתוח הנכסים המשפחתית. לפני פרישתו, הוא כיהן במשך יותר משלושים וחמש שנה כחבר בוועד המנהל של הישיבה סנטר, מתוכן שתיים עשרה שנה כיושב ראש הוועד. הוא רואיין בחודש תמוז תשע"ו (2016).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

תש"נ (1989) — בשנה זו הוסיף הרבי לחלוקת ה'לקח' - עוגת דבש - המסורתית, גם שטר דולר לצדקה ומאמר 'ושאתם מים בששון' מאדמו"ר הצמח צדק שנדפס לראשונה מכתב יד. הרבי ביאר שלקח רומז לתורה - "כי לקח טוב נתתי לכם" - ופנימיות התורה נמשלה לדבש, ואמר שנתנת הלקח (עוגת דבש) צריכה להביא להוספה בלימוד התורה ("לקח טוב"), ובפרט פנימיות התורה. **ל' תשרי**

1 ספר הישיות תש"נ, חלק א, עמ' 24

מוחפס ומחפץ באה"ק ע"י צעירי אמרת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות טל' 03-373-1777

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org